

..

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.23/2022/7.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2022. június 22. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az üzletszerűen és bűnszövetségben elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntette és más bűncselekmények miatt terhelt1 volt rendőr törzsőrmester I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2022. február 25. napján kihirdetett 43.Kb.122/2021/10. számú ítéletét megváltoztatja.

terhelt1 volt rendőr törzsőrmester I. r. vádlott cselekményeit 26 rendbeli hivatali vesztegetés elfogadása büntették [Btk. 294. § (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pont] és 26 rendbeli szolgálatban kötelességszegés vétségének [Btk. 438.§ (1) bekezdés],

terhelt2 volt rendőr főtörzsőrmester II. r. vádlott cselekményeit 28 rendbeli hivatali vesztegetés elfogadása büntették [Btk. 294. § (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pont] és 28 rendbeli szolgálatban kötelességszegés vétségének [Btk. 438.§ (1) bekezdés] minősíti.

terhelt1 volt rendőr törzsőrmester I. r. vádlottal szemben 26 rendbeli, terhelt2 volt rendőr főtörzsőrmester II. r. vádlottal szemben 28 rendbeli szolgálatban kötelességszegés vétsége [Btk. 438.§ (1) bekezdés] miatt folytatott büntetőeljárást megszünteti.

terhelt1 volt rendőr törzsőrmester I. r. és terhelt2 volt rendőr főtörzsőrmester II. r. vádlottakkal szemben 240 (kétszáznegyven) euró helyett egyenként 87 617 (nyolcvanhétezer-hatszázötvenhét) forint vagyonekobzást rendel el.

A Magyar Államkincstár által 4603. kincstári ügyszámon Bü. 94 603. számú letétben kezelt 75 (hetvenöt) román lej, 165 (százhatvanöt) euró és 40 (negyven) bolgár leva vonatkozásában vagyonekobzást rendel el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét terhelt1 volt rendőr törzsőrmester I. r. és terhelt2 volt rendőr főtörzsőrmester II. r. vádlott tekintetében helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2022. február 25. napján kihirdetett 43.Kb.122/2021/10. számú ítéletével terhelt1 volt rendőr törzsőrmester I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 26 rendbeli, míg terhelt2 volt rendőr főtörzsőrmester II. r. vádlottat 28 rendbeli hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében [Btk. 294. § (1) bekezdés és (3) bekezdés a) pont aa) alpont és b) pont], ezért mindkét vádlottat egyenként 3 év, börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre, 400 napi tétel, napi tételenként 1 500 forint pénzbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A pénzbüntetés megfizetésére 10 hónapi részletfizetést engedélyezett. Rendelkezett egy havi részlet megfizetésének elmulasztása esetére a pénzbüntetés meg nem fizetett részének szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. Mindkét vádlott tekintetében egyenként 240 euró erejéig vagyonekbobzást rendelt el, rendelkezett továbbá a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról és kötelezte az I. r. vádlottat 29 480, míg a II. r. vádlottat 15 000 forint bünyügyi költség megfizetésére. Rendelkezett továbbá a bűnjelekről, azok egy részét elkobozni, egy részét kiadni rendelte. Ugyanakkor a 2020. október 19. napján szemle keretében lefoglalt, a Magyar Államkincstár 4603. kincstári ügyszámán, a Bü. 94 603 számú letétben kezelt 75 román lej, 165 euró és 40 bolgár leva lefoglalását megszüntette és elkobzását rendelte el.

[2] Az ítélet kihirdetését követően az előkészítő ülésen jelenlévő katonai ügyész a vádlottak terhére a kiszabott szabadságvesztés büntetés és pénzbüntetés súlyosítása, a jogi minősítés váddal egyező megváltoztatása és az elkobzással érintett külföldi fizetőeszközök vonatkozásában az elkobzás helyett vagyonekbobzás alkalmazása érdekében jelentett be fellebbezést. A Budapesti Regionális Nyomozó Ügyészség előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását. A jogi minősítés tekintetében kifejtett álláspontja szerint az irányadó tényállás azon túl, hogy a vádlottak a jogtalan előnyt a végrehajtott intézkedéseik során, így működésük körében kérték vagy fogadták el, nem tartalmaz megállapítást a körben, hogy a jogtalan előny kérése vagy elfogadása a tényállásban megállapított szolgálati kötelek megszegéséhez kapcsolódna, azok között okozati összefüggés állna fenn. Az egyes bizonyítékok, így a leplezett eszközök eredményének, a szolgálattal kapcsolatos iratok tartalmának, a kihallgatott tanúk és a vádlottak vallomásának részletes összevetésével és értékelésével rámutatott arra, hogy ezek eredményeként nem állapítható meg, hogy a jogtalan előnyért cserébe bármilyen hivatali kötelezettségüket megszegték volna, és ezen minősítő körülményre a vádirati tényállás sem tartalmazott ténymegállapítást. Az ügyészség a büntetés kiszabása körében hangsúlyozta, hogy az irányadó középérték 7 év. Erre figyelemmel a bíróság a mértékes indítványhoz képest – 3 év 6 hónap – is aránytalanul enyhe tartamú szabadságvesztést szabott ki, ahogyan a pénzbüntetés napi tételszáma is eltúlzottan enyhe, a büntetés céljának nem megfeleltethető. Végül a 2019. október 19-én végrehajtott helyszíni eljárási cselekmények

során bűnjelként lefoglalt vesztegetési pénzzel kapcsolatos elsőbírói elkobzás helyett vagyoneklobzást tartott szükségesnek, amit azzal indokolt, hogy a Btk. 74.§ (1) bekezdésének a) pontja nem tartalmaz arra vonatkozó megállapítást, hogy az elkövető oldalán vagyongyarapodásnak kellene bekövetkeznie, továbbá arra sem, hogy a megszerzett vagyon mennyi ideig kell, hogy az elkövető rendelkezése alatt álljon, továbbá a vagynon való tulajdonszerzést ugyancsak nem szabja feltételként. Mindezek alapján indítványozta, hogy a fellebbviteli bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, az ítéleti tényállásból a vádlottak hivatali kötelességszegésére vonatkozó, kizárólag következtetésen alapuló megállapításokat mellőzze és terhelt1 volt rendőr törzsőrmester I. r. vádlott bűnösségét 26 rendbeli, terhelt2 volt rendőr főtörzsőrmester II. r. vádlott bűnösségét 28 rendbeli hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében [Btk. 294. § (1) bekezdés és (3) bekezdés b) pont] állapítsa meg, a szolgálatban kötelességszegés vétsége miatt az eljárást a Be. 714. §-a alapján szüntesse meg; mindkét vádlottal szemben súlyosabb szabadságvesztést és pénzbüntetést szabjon ki; végül a szemle keretében lefoglalt 75 román lej, 165 euró és 40 bolgár leva vonatkozásában vagyoneklobzást rendeljen el. Az I. r. és II. r. vádlott, valamint védőjük a kiszabott büntetések enyhítése érdekében fellebbezett.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.193/2022/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést mindkét vádlott terhére a kiszabott szabadságvesztés tartamának és a pénzbüntetés napi tételeinek emelése, valamint a Magyar Államkincstár 4603. kincstári ügyszámán Bü. 94 603. számon letétben kezelt 75 román lej, 165 euró és 40 bolgár leva vonatkozásában elkobzás helyett vagyoneklobzás intézkedés alkalmazása érdekében tartotta fenn. Az előterjesztett védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Előre bocsátotta, hogy a bejelentett fellebbezések irányultságára figyelemmel a felülbírálat a Be. 590.§ (3) bekezdése alapján korlátozott. Hangsúlyozta, hogy az eljáró katonai tanács helytállóan ismerte fel, hogy a vádlottak cselekményei nem korrupciós bűncselekményeknek és azokkal halmazatban katonai bűncselekményeknek minősülnek, hanem azok egységesen korrupciós bűncselekményeknek minősülnek, az I. r. vádlott esetében 26 rendbeli, a II. r. vádlott esetében 28 rendbeli a Btk. 294.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pont, aa) alpontja és a b) pontja szerint minősülő kötelességszegéssel, üzletszerűen és bünszövetségben elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntetendő. Az elsőfokú ítélet jogi indokolásával maradéktalanul egyetértett. Álláspontja szerint a büntetés kiszabása körében azonban tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor az ügyészi mértékes indítványtól eltérően állapította meg a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát, valamint a pénzbüntetés napi tételeinek számát. A büntetési célok elérése érdekében szükségesnek találta mindkét vádlottal szemben a kiszabott szabadságvesztés tartamának és a napi tételek számának a mértékes ügyészi indítvánnyal egyező mértékű felemelését. Érvelése szerint a vesztegetési pénz elkobzása helyett pedig vagyoneklobzásnak van helye, miután a vádlottak a tőlük lefoglalt külföldi fizetőeszközöket korrupciós pénzként elfogadták, az a birtokukba került, azzal rendelkeztek, csupán az ellenőrzés miatt dobták el. Ezért indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát, valamint a pénzbüntetés napi tételeinek számát emelje fel, a külföldi fizetőeszközök vonatkozásában a Btk. 74.§ (1) bekezdés a) pontja alapján rendeljen el vagyoneklobzást, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[4] Az I. r. és II. r. vádlottak védője is benyújtotta fellebbezése írásbeli indokolását. Ebben előre bocsátotta, hogy a jogi minősítés tekintetében az elsőfokú ügyészi

fellebbezés indokolása körében kifejtetteket osztja. Álláspontja szerint nem keletkezett olyan bizonyíték, amely alapján az lett volna megállapítható, hogy a vádlottak a jogtalan előnyért cserébe bármilyen hivatali kötelezettségüket megszegték volna, ezt a vádirat sem tartalmazta. Ezért helytelen az ítélet minősítése, mely szerint a cselekmények a Btk. 294. § (3) bekezdésének a) pont aa) alpontja szerint is minősülnének. Erre figyelemmel a vádlotti cselekmények eltérő, az elsőfokú katonai ügyész fellebbezésének indokolása szerinti minősítésének megállapításának és a katonai bűncselekmények tekintetében a Btk. 131. §-ában foglaltakat alapul véve a Be. 714. §-a alapján történő megszüntetésnek van helye. Kifejtette továbbá, hogy az elsőfokon eljáró katonai tanács nem megfelelően vette számba és helytelenül értékelte az enyhítő és súlyosító körülményeket, így a kiszabott büntetés elsősorban a speciális prevenció szempontjából aránytalanul súlyos. Rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte az időmúlást, azt a vezetői elvárást, amely szerint a külföldi rendszámú járművek és szerelvények esetében bizonyos kvóta került meghatározásra, illetve az I. r. vádlott házasságának felbomlását. Azt nem vitatta, hogy az adott ügyben az időmúlásnak kisebb jelentősége van, de figyelmen kívül nem hagyható. Érvelése szerint a vádlottak nem saját elhatározásukból állítottak meg külföldi rendszámú járműveket, hanem vezetői elvárás alapján, tehát nem haszonszerzés érdekében utaztak az ilyen járművekre. Végül az I. r. vádlott válása olyan hátrány, amely az eljárással összefüggésben bekövetkező büntetőjogon kívüli hátrány, ezért indokolt a figyelembevétele. A súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezést alaptalannak tartotta. Ezek alapján indítványozta, hogy a fellebbviteli bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, melynek keretében az I. r. vádlott bűnösségét 26 rendbeli, a II. r. vádlott bűnösségét 28 rendbeli hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében [Btk. 294. § (1) bekezdés és (3) bekezdés b) pont] állapítsa meg, a Btk. 348.§ (1) bekezdésébe ütköző szolgálatban kötelességszegés vétsége miatt folytatott büntetőeljárást a Be. 714.§-a alapján szüntesse meg, a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát pedig csökkentse, melynek során tegye megfontolás tárgyává a Btk. 85. §-ának alkalmazását.

[5] A másodfokú nyilvános ülésen a védő a perbeszédében felhívta a figyelmet arra, hogy a vádlottak megjelenése arra utal, hogy mélyen megbánták a bűncselekmények elkövetését, és nincs szükség velük szemben a törvény szigorának alkalmazására. Egyebekben a fellebbezése indokolásában írtakat fenntartotta. Kiemelte, hogy az elsőfokú ügyészi fellebbezés indokolásában írt jogi érveket osztja, mert álláspontja szerint sem keletkezett az eljárásban olyan bizonyíték, amely azt támasztotta volna alá, hogy a vádlottak a jogtalan előnyért cserébe bármilyen hivatali kötelezettségüket megszegték volna. Osztotta az elsőfokú ügyésznek azt az álláspontját is, hogy a katonai bűncselekmény tekintetében a Btk. 131. §-ára figyelemmel a Be. 714. §-a alapján az eljárás megszüntetésének van helye. Hangsúlyozta a bűnösségi körülmények körében, hogy az időmúlásnak is jelentősége van. Ismét felhívta a figyelmet arra, hogy a vádlottak nem „utaztak” a külföldi rendszámú járművekre, hanem azokat előjárói utasításra vonták intézkedés alá. Megismételte az 56/2007. BK vélemény III/9. pontján alapuló álláspontját, mely szerint az I. r. vádlott esetében a házasságának felbontása büntetőjogon kívüli joghátrány, amelynek enyhítő körülményként való figyelembe vétele indokolt. Végül kiemelte, hogy szolgálati viszonyuk megszűnése óta a vádlottak elhelyezkedtek, dolgoznak, munkáltatójuk megelégedésére végzik munkájukat. Mindezekre tekintettel ténybeli alap nélkülinek találta azt az ügyészi hivatkozást, hogy a súlyosító körülmények nyomasztó túlsúlya lenne megállapítható. Ezért indítványozta, hogy a másodfokú katonai tanács az elsőfokú ítéletet változtassa meg, az I. r. vádlott bűnösségét 26 rendbeli, a II. r. vádlottét 28 rendbeli, a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő hivatali vesztegetés elfogadása büntetében állapítsa

meg, a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző katonai vétség miatt folytatott büntetőeljárást szüntesse meg, és a kiszabott szabadságvesztést oly mértékben csökkentse, hogy esetleg a Btk. 85. §-ára figyelemmel annak végrehajtása felfüggeszthető legyen. Ennek megfontolását azzal indokolta, hogy a vádlottak alig egy hónap leforgása alatt követték el a terhükre rótt bűncselekményeket, amely arra utal, hogy megtévedtek.

[6] Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán elmondta, hogy rendőrként ez volt a hivatása, megtévedt, amire ráment a házassága. Jelenleg albérletben lakik, dolgozik, ezért nem szeretne olyan büntetést, ami az egész életét tönkre tenné. Egyebekben csatlakozott a védőjéhez.

[7] A II. r. vádlott az utolsó szó jogán kiemelte, hogy 13 évig volt rendőr, a szolgálati viszonya megszűnését követően átképezte magát, hitoktató, jelenleg villanyszerelő vállalkozó és az munkáltatól-nél alkalmazott biztonsági őr. Sikerült rendbe hoznia az életét, amire nem lát esélyt abban az esetben, ha börtönbe kell vonulnia, hiszen nem lesz tiszta erkölcsi bizonyítványa.

[8] A katonai ügyész, valamint a vádlottak és a védőjük által bejelentett fellebbezés folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (3) bekezdésében írtakra figyelemmel – korlátozottan - bírálta felül. A fellebbviteli bíróság a bejelentett fellebbezés iránya és a figyelembe vehető jogszabályi rendelkezések, valamint a Be. 591.§ (1) bekezdés a) pontja alapján nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát az elsőfokú katonai tanács által megállapított tényállásra alapította.

[9] A másodfokú bíróság a Be. 590. § (5) bekezdés a) pontjában írtakra figyelemmel az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírálta az elsőfokú eljárást. Így vizsgálta azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett-e a Be. 508. § (1) bekezdésében írt, az ítélet abszolút hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértést, továbbá vizsgálta a megállapított bűncselekmény jogi minősítésének helyességét.

[10] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértést nem követett el, azonban az elsőfokú ítélet szerkesztése – a sorszámozott bekezdések hiányában – nem felel meg a bíróságok egységes iratkezelési szabályzatáról szóló 17/2014. (XII.23.) OBH utasítás (Beisz.) 27/A. § (13) előírásainak. Ezen igazgatási szabály megsértése azonban az eljárás lefolytatására lényeges hatással nem volt.

[11] Törvényesen járt el az elsőfokú katonai tanács, amikor az ügyben előkészítő ülést tűzött ki. Eljárása során maradéktalanul betartotta a Be. LXXVI. Fejezetében rögzített perrendi szabályokat. A vádlottak az elsőfokú katonai tanács által teljeskörűen foganatosított törvényes figyelmeztetéseket követően a bűnösségüket beismerték és a tárgyaláshoz való jogukról lemondtak. Az elsőfokú katonai tanács a Be. 504. § (1)-(3) bekezdésében írtak szerint járt el, a vádlottak bűnösséget beismerő nyilatkozatát elfogadó végzése törvényes. E végzés meghozatala során körültekintően vizsgálta azt, hogy a vádlottak beismerő vallomását a rendelkezésre álló bizonyítékok aggálytalanul alátámasztják-e. Indokoltan járt el akkor is, amikor az előzőekre tekintettel a vádlottakat csupán a személyi körülményeikkel kapcsolatban hallgatta ki.

[12] Az elsőfokú katonai tanács a vádirati tényállással egyezően az ítélet 4. oldal utolsó bekezdésétől a 11. oldal utolsó bekezdéséig terhelő tartalmú történeti tényállást rögzített.

[13] Az elsőfokú ügyészség és a védő eltérő jogi minősítés megállapítására irányuló fellebbezése alapos.

[14] Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádtól eltérően minősítette a vádlottak bűncselekményeit. A fellebbviteli bíróság osztja az elsőfokú katonai ügyész és a védő jogi minősítés körében kifejtett álláspontját. Az irányadó tényállás lényege szerint a vádlottak szolgálatteljesítésük során intézkedés alá vonták rendszerint külföldi forgalmi rendszámú személygépjárművek vezetőit, akiktől az intézkedés során jogtalan vagyoni előnyt fogadtak el. Tény, hogy szolgálati kötelezettségeiket is megszegték, hiszen az ellenőrzés alá vont személyeket nem igazoltatták, a személyek és a gépjárművek adatait a nyilvántartási rendszerekben nem ellenőrizték, és az intézkedés alá vont gépkocsivezetőkkel szemben alkoholteszteres ellenőrzést sem hajtottak végre. Helyesen mutatott rá fellebbezésében az elsőfokú ügyészség, hogy az I. r. és II. r. vádlottak kötelességszegése és az általuk kért és elfogadott vagyoni előny között minden kétséget kizáróan ok-okozati összefüggés nem állapítható meg. Mind a titkos információgyűjtés, mind a nyomozás során a vádlottak által használt szolgálati gépjárműben történtek technikai eszközzel történő megfigyelésre és rögzítésére került sor. A leplezett eszköz alkalmazásának eredményeként adatok merültek fel arra, hogy a vádlottak 2020. szeptember 17. és 25., valamint október 15. és 19. napján teljesített szolgálatuk során foganatosított rendőri intézkedéseket követően a gépjárműbe visszaültek, majd jellemzően a II. r. vádlott a ruházatából pénzt vett elő, azt átszámolta és a telefonja hátlapjához rakta. A megfigyelt rendőri intézkedések kapcsán az intézkedő rendőrök és az intézkedés alá vont, jellemzően külföldi rendszámú gépjárműveket vezető személyek kommunikációja nem volt hallható, illetőleg az intézkedés alá vont gépjárművezetők esetleges közlekedési szabálysértésére vonatkozóan adat nem keletkezett, az utólag sem volt rekonstruálható. Helyesen utalt arra is az elsőfokú katonai ügyész, hogy a 2020. október 19-én végrehajtott elfogást megelőző rejtett figyelés eredményeként a vádlottak által intézkedés alá vont személyek közül tanú1, tanú2 és tanú3 tanúkihallgatására került sor, mint olyan személyeké, akik az intézkedés alkalmával pénzt adtak át a rendőröknek. A tanúk közül ketten egybehangzóan nyilatkoztak arról, hogy pénzt nem adtak át a rendőröknek, illetve általuk elkövetett, vagy a rendőrök által hivatkozott közlekedési szabálysértésről sem számoltak be; míg tanú3 tanú vallomása szerint a rendőrök azt közölték vele, hogy túlsúlyos a

szerelvénye, amit ő vitatott, majd anélkül, hogy a szerelvény mérlegelése vagy bármilyen tételes ellenőrzése megtörtént volna, a bírság megfizetése szándékával 10 eurót adott át a rendőröknek, akik azt elfogadták. Maguk a vádlottak a gyanúsított kihallgatásuk során azt vallották, hogy az intézkedéseik során az intézkedés alá vont személyek kínálták a pénzt, azt ők nem kérték, azonban elfogadták, illetve ezen intézkedések körében nem észleltek közlekedési szabálysértést. A vádlottak szolgálatellátásával kapcsolatos iratok alapján tényként állapítható meg, hogy a vádlottak a tényállásban megjelölt intézkedéseik során a szolgálati kötelezettségüket megszegve a gépjárművek vezetőjének korábbi alkoholfogyasztását, valamint a gépjármű és annak vezetője körzési nyilvántartási adatait nem ellenőrizték le. Ugyanakkor az nem állapítható meg, hogy azon túl, hogy a vádlottak a hivatali működésük körében pénzt fogadtak el, a jogtalan előnyért cserébe bármilyen hivatali köteleességüket megszegték volna.

[15] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint jelen ügyben a katonai és hivatali bűncselekmény valóságos anyagi halmazatról van szó: a katonai vétség elkövetési magatartása egy súlyos köteleességszegő mulasztás, míg a korrupciós bűncselekmény esetén a szolgálatteljesítés során anyagi előny elfogadása. Két önálló elkövetési magatartás, amely két különböző jogtárgyat sért. Mindez nem mond ellent a Kúria BH2008. 263. eseti döntésében kifejtetteknek, amely szerint, ha a büntető anyagi jogi értelemben katonának tekintendő elkövető a magatartásával egyidejűleg a hivatalos személy által elkövetett vesztegetés, illetőleg hivatali visszaélés bűncselekményét és a szolgálatban köteleességszegés bűncselekményét is megvalósítja, látszólagos alaki halmazat létesül, és a katonai bűncselekmény nem, csupán a közélet tisztasága elleni, illetve a hivatali bűncselekmény állapítható meg. A lényeges különbség ugyanis az, hogy az eseti döntés alapjául szolgáló esetben a jogtalan előnyért cserébe történt meg a hivatali köteleességszegés, míg a jelen ügyben nem lehet kétséget kizáró módon megállapítani az ok-okozati összefüggést a köteleességszegés és a jogtalan előny elfogadása között. Nincs arra vonatkozó adat, hogy a tényállásban írt köteleességszegés motívuma a kért, illetve megkapott vagyoni előny lett volna. A másodfokú katonai tanács ezért az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és terhelt1 volt rendőr törzsőrmester I. r. vádlott cselekményeit 26 rendbeli hivatali vesztegetés elfogadása büntették [Btk. 294. § (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pont] és 26 rendbeli szolgálatban köteleességszegés vétségének [Btk. 438. § (1) bekezdés], terhelt2 volt rendőr főtörzsőrmester II. r. vádlott cselekményeit 28 rendbeli hivatali vesztegetés elfogadása büntették [Btk. 294. § (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pont] és 28 rendbeli szolgálatban köteleességszegés vétségének [Btk. 438. § (1) bekezdés] minősítette. A vádlottak tehát azzal a magatartásukkal, hogy rendszeres vagyoni haszonszerzésre törekedve több szolgálatuk alkalmával az intézkedés alá vont gépjárművezetőktől jogtalan előnyt fogadtak el, megvalósították a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő bünszövetségben és üzletszerűen elkövetett korrupciós bűncselekményt; míg azzal a magatartásukkal, hogy a szolgálataik során az intézkedés alá vont személyeket nem igazoltatták, a személyek és a gépjárművek adatait a nyilvántartási rendszerekben nem ellenőrizték, és az intézkedés alá vont gépkocsivezetőkkel szemben alkoholtesztes ellenőrzést sem hajtottak végre, megvalósították a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző katonai vétség törvényi tényállási elemeit.

[16] A Btk. 131.§-a értelmében a 66. § (1) bekezdésében meghatározott eseteket kivéve nem büntethető katonai vétség miatt az elkövető, ha szolgálati viszonyának megszűnése óta egy év eltelt.

[17] Miután mindkét vádlott szolgálati jogviszonya 2020. október 19. napján lemondással megszűnt, a Btk. 131. §-ában foglalt speciális büntethetőséget megszüntető okra figyelemmel a másodfokú katonai tanács terhelt¹ volt rendőr törzsőrmester I. r. vádlottal szemben 26 rendbeli, terhelt² volt rendőr főtörzsőrmester II. r. vádlottal szemben 28 rendbeli szolgálatban kötelességszegés vétsége miatt folytatott büntetőeljárást a Be. 714. §-a alapján megszüntette.

[18] Az elsőfokú katonai tanács indokolási kötelezettségének a Be. 562. § (2) bekezdése figyelembevételével tett eleget.

[19] A büntetés súlyosítás érdekében bejelentett katonai ügyészi, valamint a vádlottak és védőjük enyhítést célzó fellebbezése nem alapos.

[20] Az elsőfokú katonai tanács a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket és az alkalmazott joghátrány indokait – az elkobzásra vonatkozó jogi indokolás kivételével - helytállóan tárta fel és rögzítette ítélete 14. oldal második bekezdésétől a 16. oldal utolsó bekezdéséig, valamint a 17. oldal harmadik bekezdésétől az ötödik bekezdéséig. Helyesen vette figyelembe az elsőfokú bíróság enyhítő körülményként a vádlottak bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomását, megbánását, a szolgálati viszonyuk megszűnését, a jó szolgálatteljesítésüket és a II. r. vádlott három kiskorú gyermekes családi állapotát. A másodfokú katonai tanács további enyhítő körülményként vette figyelembe kis nyomatékka az időmúlást és az I. r. vádlott esetében a házasságának megszűnését. A vezetői elvárásokat azért nem értékelhette enyhítő körülményként, mert a vádlottak által külföldi rendszámú gépjárművek vezetőivel szemben foganatosított intézkedések szolgálati okmányokban nem jelentek meg. A másodfokú bíróság e tekintetben egyetértett az elsőfokú katonai tanács álláspontjával.

[21] Nem tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor a bünteteskiszabási körülményekre, valamint a cselekmények nagyfokú társadalomra veszélyességére, jelentős tárgyi súlyára, és a vádlottak alanyi bűnösségének fokára figyelemmel velük szemben végrehajtandó szabadságvesztés büntetést és közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabott ki. A büntetési tételkeret két évtől nyolc évig terjed, az irányadó középérték a Btk. 80. § (2) bekezdésére és a Btk. 81. § (3) bekezdésére figyelemmel 7 év. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az enyhítő körülmények számára és súlyára figyelemmel mindkét vádlottal szemben az elsőfokon kiszabott 3-3 év szabadságvesztés büntetés nem eltúlzott, azonban nem is aránytalanul enyhe, így sem annak súlyosítására, sem annak enyhítésére nem látott törvényes alapot. A másodfokú bíróság a büntetés kiszabásakor figyelemmel volt a büntetés speciális és generális prevenciós céljaira, továbbá az ítélkezési gyakorlatra is, amely szerint az

ilyen jellegű bűncselekmények elkövetőivel szemben általában végrehajtandó szabadságvesztés kerül kiszabásra. A másodfokú katonai tanács a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdésében írtak alkalmazására, a szabadságvesztés felfüggesztésére nem látott törvényes lehetőséget.

[22] Az elsőfokú ítéletben kiszabott közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartama a Btk. 61. § és 62. §-a szerint törvényesen került megállapításra, igazodik a kiszabott szabadságvesztés mértékéhez. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az így kiszabott szabadságvesztés büntetés és mellékbüntetés, továbbá a Btk. 50. § (1)-(3) bekezdése és az 51. § (1) bekezdése alapján törvényesen kiszabott pénzbüntetés együttesen szolgálja megfelelően a Btk. 79. §-ában megfogalmazott büntetési célokat. Az elsőfokú bíróság által, mind az I. r., mind a II. r. vádlottal szemben kiszabott 400-400 napi tételszám igazodik az elkövetett cselekmények tárgyi súlyához, a vádlottak bűnösségi fokához, ezért az ennek súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezés eredményre nem vezethetett. A pénzbüntetés egy napi összege arányos a vádlottak anyagi teherbíró képességével.

[23] A vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára, a kiszabott pénzbüntetésre, annak átváltoztatására, a részletfizetési kedvezményre és a bűnügyi költségre vonatkozó ítéleti rendelkezések is törvényesek.

[24] Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottakkal szemben elrendelt vagyoneklobzást fejenként 240 euró erejéig határozta meg. A fellebbviteli bíróság a legutolsó bűncselekmény elkövetésekor irányadó MNB középárfolyam szerint állapította meg a 240 euró forint ellenértékét, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és terhelt1 volt rendőr törzsőrmester I. r. és terhelt2 volt rendőr főtörzsőrmester II. r. vádlottakkal szemben 240 euró helyett egyenként 87.617 forint vagyoneklobzást rendel el.

[25] Tévedett az elsőfokú katonai tanács akkor is, amikor a bűnjelekre vonatkozó rendelkezések között a 2020. október 19. napján szemle keretében lefoglalt, a Magyar Államkincstár 4603. kincstári ügyszámán, a Bü.94.603 számú letétben kezelt 75 román lej, 165 euró és 40 bolgár leva lefoglalását megszüntette és elkobzását rendelte el. A másodfokú bíróság nem osztotta az elsőfokú ítélet 17. oldal második bekezdésében írt jogi álláspontot. A vádlottak által kapott pénzösszeg nem tekinthető a vesztegetés elkövetési tárgyának, e bűncselekmény törvényi tényállási elemei között elkövetési tárgy nem szerepel. Helyesen hivatkozik arra a fellebbviteli főügyészség, hogy a Btk.74. § (1) bekezdésének a) pontja alapján vagyoneklobzást kell elrendelni arra a bűncselekményből eredő vagyonra, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett. Vagyon fogalma alatt az értékkel bíró javakat kell érteni, azaz a vagyon körébe tartozik a készpénz is. Megállapítható, hogy a hivatkozott jogszabályi rendelkezés nem tartalmaz arra vonatkozó megállapítást, hogy az elkövető oldalán vagyongyarapodásnak kellene bekövetkeznie, és arra sem, hogy a megszerzett vagyon mennyi ideig kell, hogy az elkövető rendelkezése alatt álljon, a vagyonon való tulajdonszerzést sem szabja feltételként. A hivatkozott jogszabályhely a vagyon megszerzésére, birtokba kerülésére hivatkozik. Helyesen hivatkozik arra az

ügyesség, hogy a Btk. 74. § (1) bekezdés f) pontja szerint a jogalkotó az ígért vagyoni előnyre is vagyonekobbzás intézkedés alkalmazását írja elő, továbbá értékelni kell, hogy a korrupciós bűncselekményekkel összefüggésben a vagyonekobbzás elrendeléséről szóló 78/2009. BK vélemény III. pontja a vagyoni előny kapcsán a birtokból való kikerülés, illetőleg birtokba kerülés fogalmakat használja a vagyoni előny átadása, elfogadása körében. Jelen ügyben ezen külföldi fizetőeszközök vonatkozásában is az állapítható meg, hogy azokat a vádlottak megszerezték, azok a vádlottak birtokába kerültek, ezért a fellebbviteli bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a Btk. 74. § a) pontja alapján a Magyar Államkincstár által 4603. kincstári ügyszámmon Bü. 94 603. számú letétben kezelt 75 román lej, 165 euró és 40 bolgár leva vonatkozásában vagyonekobbzást rendelt el.

[26] Az elsőfokú katonai tanács ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, így azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[27] A másodfokú katonai tanács ítélete a Be. 599. § (1) bekezdésén és a Be. 606. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2022. június 22.

Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának 43.Kb.122/2021/10. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.23/2022/7. számú ítélete folytán terhelt1 volt rendőr törzsőrmester I. r. és terhelt2 volt rendőr főtörzsőrmester II. r. vádlott tekintetében 2022. június 22. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2022. június 22.

Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k.

a tanács elnöke

.